

Mátyás király megkapáltatja az urakat

Mentek az úton, a király ugye ment a nagy kíséretével, és a szegények ugye kapálták a szőlőt. Hát azt mondja:

– Ezek nagyon nehezen dolgoznak, nagy melegség, ugye, kapálják a szőlőt. És mink olyan könnyen megisszuk a bort. Csak isszuk, isszuk, de nekünk nem gyün eszünkbe soha, hogy ez a jobbágyság mennyit szenved. Hogy mink tudjunk jó bort inni.

Hát aszondja:

– Mit van nekünk, azok meg vannak arra szokva, ők azt tudják, nekik azt kell csinányi, és mink urak vagyunk, mulatozunk, satöbbi.

– No jó – aszondja –, rendben van, nem baj no.

Másnap reggel elgyütt az idő...

– No uraim, most megyünk valahova!

– Hová – azt mondja –, fölséges királyom?

Az uraknak adott parancsot:

– Mindenkiene a kezébe kapát! – minden egyik ugyi kapát kapott a kezébe.

– Mit – azt mondja –, a király, mi van vele? Marhaságot mindig kigondol.

– No – azt mondja – urak, tik nagyon könnyen azt mondtátok, mit a jobbágyság, az könnyen rá van szokva, annak azt kötelessége csinányi. Megyünk a szőlőbe kapálni, hogy tudjátok meg, minő ize van a bornak, hogy mennyit kell a borért, hányszor kell törölni a homlokát, hogy mink tudjuk meginni a bort! Gyerünk, uraim, semmi, megyek én is!

Ő is kezibe vette ugye a kapát, nem vót pardon, ha a király megy kapányi, nekik is kellett menni. És még az semmi: nem a partnak föl kapányi, hanem le a parton kapányi! S ottant az még nehezebb, mert akkor még jobban meg kell hajolni, duplán a deréknak egészen a földig kell hajolni. Még duplán.

– Uraim, nem fel a partnak, le a parton kapálunk! És is.

Ő ment elől, és a többi urak... Hát gyütt a 8 óra.

– Új, de meleg van!...

– Még az semmi, ez csak kezdés. Még csak 8 óra, még nincs dél.

9 óra, a nap süttött, izzadtak, de vágta a király, őnekik is kellett...

– Uraim, semmi! Érezzék meg – aszongya – a bornak az ízét! – mindig hecceltekte őket.

10 óra, melegszik, s aszongya:

– Hát felséges királyom, inni?

– Nem – azt mondja. – Nekik sincs idejek ivásra. Maguk is kibírják. – Nem adott nekik semmi ivást. – Délbe majd kapnak.

11 óra. Melegség, óriási hőség. És kellett húzni a kapát. Eljött a 12 óra, déli harangszó, akkor vót az ebéd ideje.

– Uraim, hagyják abba a kapálást, megyünk – azt mondja –, ebédelünk! – szomjasan, éhesen, elfáradva... – No látják – mikor már odakerültek, meg vót terítve, meg vótak az asztalok terítve, evés-ivás, minden –, látják, uraim, hogy mennyit szenved a jobbágyság? Most értékeljék aztat, hogy a munkás mennyit a mi részünkre termel, hogy mink könnyen iszunk és könnyen eszünk. És őnekik mennyit kell azért dolgozni!

Hát ilyen vót a Mátyás király.